

[Carsten Raft.]

som man må erkende med hensyn til det pågældende formål alligevel har sine gode konsekvenser.

Det er mærkeligt, men her står vi ved en politisk afgørelse — jeg ved, den højtærede minister er meget ømfindtlig i øjeblikket med hensyn til, at man bruger ordet handel — men altså en politisk afgørelse, hvorved i den ene vægtskål ligger de dårligere vilkår for landets værnepligtige, den dårligere uddannelse, den — må man formode — efter forsvarsministerens opfattelse mindre ansvarfulde behandling af dette spørgsmål, i virkeligheden imod alle tre Atlantpartiers ønske, hvis man bare ser tilbage på, hvad der er sket før juli—august, til skade for landet, til nedsættelse af dets anseelse. Og i den anden vægtskål ligger i virkeligheden kun regeringens liv og ikke andet. Det er jo ikke et politisk formål, der opnås, det er tilladelsen for regeringen til at fortsætte i fred, som er klaret ved disse indrømmelser.

Den højtærede statsminister taler jo følelsesbetonet og stærkt og ville også i dag tale stærkt til de mest forsvarsvrige konservative. Jeg erkender, at grunden til, at jeg har med politik at gøre, og at jeg kom ind i politik, var min interesse for forsvarssagen, den har altid været det ledende og afgørende for mig. Men er det ikke fuldkommen meningsløst, hvis vor troskab overfor forsvarssagen, vor troskab overfor Atlantpagten — som blev dokumenteret i går så fuldgældigt, som man overhovedet kunne ønske det — skulle medføre, at vi må afstå fra almindelig politisk aktion og handlfrihed? Vi har den alvorlige opfattelse, at regeringen i høj grad er skyld i den krise, landet er ude i. Vi har den alvorlige opfattelse, at regeringen ifølge sine principper og ifølge sit væsen og sine politiske linier ikke er i stand til at føre os ud af krisen, og af den grund har vi indtaget den stejle holdning, som vi har indtaget — skulle vi ikke have lov til det? — en holdning som iøvrigt ikke er den høje regering og socialdemokratiet ukendt. Skal vi i det hele taget, fordi vi er trofaste overfor forsvarssagen, til enhver tid kunne holdes nede og få den besked: I kan ikke snakke med; vi går bare til de radikale, så er I færdige, derefter bestemmer vi over tingene? Jeg tror ikke, det er sømmelig politik.

Jeg er gået ind i dansk politik først og fremmest af kærlighed og interesse for forsvarssagen, og jeg har søgt at uddybe kendskabet til det, jeg følte mig mest knyttet til. Jeg vil imidlertid ikke lade mig kastrere politisk, fordi jeg har forpligtelse overfor en sådan sag. Det er et krav, som er fuldkommen usømmeligt og urimeligt, og som ville være et ganske urimeligt grundlag at stille for dansk politisk liv.

Poul Hansen (Kalundborg): Det er ikke min sag at svare den sidste ærede taler; men jeg vil dog gerne gøre den bemærkning, at det forekommer mig, at det var den dårlige samvittighed hos de konservative, der her kom til udtryk, og måske karakteristisk nok udtrykt igennem det ærede medlem.

Jeg skal iøvrigt først gøre et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der som en af sine hovedpåstande i sin tale forleden havde den, at socialdemokratiet ikke havde holdt sine løfter forud for valgene sidste år. Vi ser her som så ofte før, hvorledes man fra kommunistisk side synger med på den melodi, som man synger fra borgerlig side.

Jeg vil gerne heroverfor sige, at forud for valgene gik socialdemokratiet ind for en politik, der i økonomisk henseende tilsigtede øget produktion og den størst mulige beskæftigelse. Det ærede medlem vil ikke kunne bestride, at den linie er fulgt, og at vi også har haft den for øje under de forhandlinger om valutaforanstaltningerne, som fandt sted i september måned. Dernæst gik socialdemokratiet ind for en reformpolitik. Jeg behøver ikke her at nævne de forskellige sager, vi drog frem, de er kendt. Det ærede medlem vil vide, at adskillige ting blev gennemført allerede i sidste folketingsår. Det er rigtigt, at det ikke altid blev i den form, vi helst havde set — det er jo nødvendigt at forhandle sig tilrette med et flertal herinde — men i alt fald nogle resultater blev allerede da opnået, og det har altid været vor fremgangsmåde at tage de resultater, som der var mulighed for os at opnå. Derudover blev visse store reformforslag — det drejer sig om skattereformen, det drejer sig om boligreformen, og det drejer sig om ungdommens uddannelse — fremsat sidste år, og vi ved, at disse og andre forslag vil blive frem-